

MELİSA KESMEZ • **Bazen Bahar**

MELISA KESMEZ Eylül 1980'de İstanbul'da doğdu. Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi'nde sosyoloji okudu. Bir dönem İngiltere'de yaşadı. Yaratıcı yazarlık, gazetecilik ve fotoğrafçılık alanında yurtiçinde ve yurtdışında çeşitli eğitimler aldı. Dergi ve gazetelerde edebiyat, müzik ve fotoğraf üzerine yazıları, söyleşileri ve çevirileri yayımlandı. *Atları Bağlayın Geceyi Burada Geçireceğiz*, *Bazen Bahar* ve *Nohut Oda* adlı üç öykü kitabı yazdı. *Bazen Bahar* ile 2017 NDS Edebiyat Ödülü'nde Mansiyon alırken, *Nohut Oda* 65. Sait Faik Hikâye Armağanı'na layık görüldü. DOT Tiyatro tarafından sahnelenen pek çok tiyatro oyununu Türkçeye çevirdi. Farklı tiyatro ekiplerine dramaturg olarak dahil oldu. Şu anda çocuk edebiyatı alanında yayıncılık yapıyor; editör, çevirmen ve dramaturg olarak çeşitli projelerde yer almaya devam ediyor.

Sel Yayıncılık, 2015-2019 (9 baskı)

İletişim Yayınları 2800 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 484

ISBN-13: 978-975-05-2718-0

© 2019 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2019, İstanbul

EDİTÖR Kıvanç Koçak

KAPAK ve KAPAK ILLÜSTRASYONU Seda Mit

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Emre Bayın

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 22749

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

MELİSA KESMEZ

Bazen Bahar

Anneme...

“Acaba bu yarayı hep ağır ağır iyileştiren de nedir?”

WILLIAM SHAKESPEARE,
Othello

İÇİNDEKİLER

Domates Tohumları

11

Telefon Kulübesi

19

Beyaz Kelebekler

35

Yarım Kalan

47

Bir Yeşil, Bir Beyaz

51

Kurtarma Gemisi

59

Bir Bahçeyi Beklemek

77

Çürümenin Bahçesi

93

Sevgili Çocuk

105

Yılbaşı Ağacı

109

Domates Tohumları

Vapurda altmış yaşlarında bir kadın, belli ki ömrünü Boğaz'da geçirmiş, öyle bir İstanbul parlıyordu gözlerinde, bir şeyler anlatıyordu yanındaki başka bir kadına. Kızıydı galiba, bir insanın ancak annesini dinleyeceği gibi dinliyordu onu.

“Hiçbir şey eskisi gibi değil. Nereden mi bilmiyorum? Domatesten. Domatesi çok değişti bu şehrin” dedi kadın.

O sırada yanlarından baygın tostları, tortusu dibe çökmüş sıkma portakal suları ve sahibini bekleyen sabırsız çay bardaklarıyla dolu tepsiyle vapurun kıvrak çaycısı geçti, iki sahlep istediler. Adam bir koşu gitti sahlepleri getirmeye, tepsideki kimsesiz çaylar soğurken bir yandan. Sessizlik içinde beklediler.

Az görüşen bir anne kız gibiydiler. Aralarındaki o bilindik anne-kız gerginliği sönmüş sanki kız uzaktayken, evleri ayırınca dişil öfkeleri durulmuş, daha geniş bir saksıya alınmış bir bitki gibi çiçek açmış ilişkileri, ferahlamışlar. Özlemişler de sanki birbirlerini, birbirini çok özlemiş iki insanın sevecenliği vardı üstlerinde; ayrı geçen zamanda bütün kav-

galarını unutmuş, her şeyi affetmiş, insan etinin ağırlığından sıyrılmış, yüreği hafiflemiş iki insan gibi oturuyorlardı karşımda.

Sahlepler geldi sonra. Anne olduğunu düşündüğüm, hafifçe titreyen narin elini uzattı tarçına, nazik bir kar yağdırdı fincanın mis kokusuna. Çaycı gitti. İki kadın tarçınlı sahlebin çocukluğa çok benzeyen tadına baktılar. Kesin güzel bir şeyi hatırladılar. Ne zaman sonra sessizliği bozdu anne olan.

“Domates önemlidir çünkü. Domates çok önemlidir” dedi.

Biraz da kendi kendine dedi bunu. Yanındaki kadın gülümsedi, annenin incecikliğine tezat hafif tombulca, galiba bütün güzel kadınların kızları gibi annesine değil, baba tarafına benziyor, sahlebi de tarçınsız seviyordu.

Biraz inceleyecek oldum ikisini. Kemerli burunları arasındaki benzerliği, hatta aynılığı tespit ettim anında. Bir anneden kızına miras kalacak en sahici şey kemerli bir burun değilse, nedir? İki başka insanın, gözlerinin şekli, ayaklarının biçimsizliği, saçlarının rengi birbirinden kilometrelerce uzak iki insanın, böylesi bir aynılıkla dünyanın üzerinde dolaşıp duruyor olması gülümsetti beni. Aynı burundan iki tane olması, bir bedenin diğer tüm uzuvları bu konuda çuval-larken, anneden yavrusuna giden o uzun ve çetrefilli yolda bir burnun genetik kodlarını aynen aktarmak konusunda bu kadar ısrarcı davranmış olması, bir burnun soyunu devam ettirmekteki bu tarifsiz inadı, kendini başka bir bedende aynen tekrar edebilmiş olması... Buna kim karar veriyordu?

Yıllar evvel annesine hiç benzemeyen bir kadın olarak Can'la nikah masasında oturmuş, imza atmamıza ramak kala ellerime bakmış ve aniden, o güne kadar kendimle ilgili böyle mühim bir detayı nasıl ıskaladığıma şaşırıp sol işaret parmağımın anneminkine ikizi kadar benzediğini fark etmiştim. Bir işaret parmağı insanın gözünden nasıl kaçır,

her gün binlerce kere gördüğüm bu parmağı gözüm nasıl bir yerden ısırılmaz?

Nikahımız için toplanmış kalabalığın içinde annemi bulmuştum gözlerimle hemen. Bir salon dolusu albenisiz insanın arasında parıldıyordu. Gümüş rengi sade bir elbise üzerinde, benim kuzguni kıvrıkcıklarına uzak, kumral, dümdüz saçlarını bembeyaz ensesinde bir topuzla tutturmuş. Fırından yeni çıkmış bir ekmek gibi yumuşacık, köşesiz ve beyaz.

Ellerini görmeye çalışmış ama becerememiştim oturduğum yerden. Oysa hayatımın en büyük hatasına imza atmak üzereyken ve bunu içten içe bilip de yüksek sesle dillendirmeye cesaret edecek yaşa henüz gelmemişken, onun ellerini görmek nasıl iyi gelirdi, epey üzölmüştüm. Yine de salonu dolduran uğultulu kalabalığın içinden görünmez bir tünel açan küçücük bir bakışma geçmişti aramızda. Annem bana gülümsemişti o tünelin içinden. İçimdeki geç kalmış pişmanlığı bilir gibi, “Olsun kızım, ne yapalım, hayat işte” deyivermişti sanki gülümsemesiyle ve müjdelemişti hep yanımda olacağını. Kendimle gurur duymuştum o zaman. “Ben bu kadının kızıyım” demiştim içimden. Kulağım nikah memurunun ruhsuz ezberine sağır, işaret parmağıma bakmış ve bir kez daha ikna olmuşum onun kızı olduğuma. Altın bir halkayla dünya evine girmiş yüzük parmağımsa artık bizden değildi.

Bir kadının kızı olmak ne müthiş bir şeydi. Kemerli bir burun da olsa, tek başına bir şeye benzemeyen bir işaret parmağı da, muhteşem annelerin bize sundukları bu kutsal hediyeleri ölene dek yanımda taşıyacak olmamız, ne büyük mucizesiydi hayatın. Bu gizli alametleriyle hep “Sen benden-sin” diyeceklerdi bize. “Benim hamurumdan, benim toprağımdan, benim kökündensin. Aynı bahçenin mahsulüyüz biz.” Bir kiraz ağacının sürgün verdiği yerden uzayıp günün birinde aynı çiçeğı açması, aynı yaprağı büyütmesi gibi bir dalın ucunda...